

USNESENÍ

(anonymizovaný opis)

Vrchní soud 8 To 84/2014

v [obec]

U s n e s e n í

Vrchní soud v Praze projednal v neveřejném zasedání konaném dne [datum] stížnost odsouzeného [jméno] [jméno], [datum narození], proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. dubna 2014 č.j. 47 T 4/2009-1096 a rozhodl

takto:

Podle § 148 odst. 1 písm. c) trestního řádu se stížnost odsouzeného [jméno] [jméno] zamítá.

Odůvodnění:

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne [datum] byl podle § 283 písm. d) tr. řádu zamítnut návrh odsouzeného [jméno] [jméno] na povolení obnovy řízení ve věci, která skončila pravomocným rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 16.4.2009 sp.zn. 47 T 4/2009. Toto rozhodnutí odůvodnil soud prvního stupně tím, že neshledal důvody obnovy řízení podle § 278 tr. řádu.

Proti tomuto usnesení podal odsouzený včas stížnost. Obžalovaného původně zastupoval JUDr. [jméno] [příjmení]. Ten však vypověděl odsouzenému po vynesení napadeného usnesení plnou moc, a proto stížnost odůvodnil další obhájce JUDr. [jméno] [příjmení]. Stěžovatel trvá na tom, že novým důkazem ve věci je znalecký posudek znalce z oboru soudního lékařství, MUDr. [jméno] [příjmení], který se ve svých závěrech liší od závěru původních ve věci přebraných znalců. Podle tohoto posudku se jako nejpříjemnějším mechanismem vzniku smrtelného poranění na hlavě poškozeného jeví pád kamene na hlavu poškozeného s následným nárazem hlavy o tvrdou podložku, na které ležel kovový šroub.

Za další nový důkaz považuje znalecký posudek vypracovaný fakultou strojní ČVUT. Ten, podle jeho názoru, vyvrací závěry znalce prof. [příjmení] o příčinách pádu železné konstrukce a na ní umístěného kamene. V této souvislosti se pak domáhá provedení rekonstrukce a vypracování revizního znaleckého posudku.

Kromě těchto skutečností, podle stěžovatele odůvodňujících obnovu řízení, obsahuje stížnost ještě další útoky proti osobě znalce prof. [příjmení] a stesky nad osudem obžalovaného, který se stal obětí justičního omylu. Se změnou obhájce už stížnost neútočí na osoby soudců, kteří se věci zabývali, nedovolává se jako nové skutečnosti svědectví, „investigativní novinářky“ [jméno] [příjmení], nedovolává se, „komparace délky trestů v jiných mediálně známých případech“ ani obsahu příloh, kterými jsou většinou mediální ohlasy.

Stěžovatel konstatuje, že je nepřijatelné, aby obžalovaný byl odsouzen za zcela jiný skutek, než za jednání, jehož se dopustil. Má za to, že byly splněny podmínky pro obnovu řízení a proto navrhuje, aby stížnostní soud napadené usnesení zrušil a sám rozhodl tak, že vyhoví návrhu na povolení obnovy.

Vrchní soud v Praze napadené usnesení přezkoumal a shledal, že stížnost není důvodná. Předně je třeba konstatovat, že stěžovatel naprosto ignoruje opakovaně zmiňovaný důvod obnovy řízení, kterým není neustále opakované a zdůrazňované zpochybňování důkazů a závěrů v původním

řízení ale předložení skutečně takových důkazů nebo skutečností, které nebyly dříve známé a jsou způsobilé odůvodnit jiné rozhodnutí o vině, případně odůvodnit nepřiměřenost trestu. V daném případě takovými důkazy předkládané znalecké posudky nejsou.

Už v rozhodnutí zdejšího soudu č.j. 8 To 102/2009 se konstatuje, že: „Zranění, která poškozený utrpěl, jsou popsána v pitevním protokolu a ve znaleckém posudku. Není pochyb o „objektivnosti“ tohoto důkazu. Přitom ani sám obžalovaný netvrdí, že by se do konfliktu zapojil někdo jiný. Tedy, pokud vyloučíme zásah jiné osoby a to, že si poškozený zjištěná poranění způsobil sám, je na místě závěr, že poranění vznikla v přímé souvislosti s jednáním obžalovaného. Zásadní tvrzení obhajoby v tom, že nejzávažnější poranění vznikla tak, že na poškozeného spadl kámen umístěný na konstrukci před vchodem do [příjmení] [jméno], není s tímto závěrem v rozporu. Jednak, pokud připustíme, že tento kámen skutečně spadl spolu s konstrukcí, tento kámen rozhodně nemohl spadnout sám od sebe. Pokud by konstrukci na sebe „zvrhnul“ poškozený, pak by to rozhodně nebylo bez přičinění obžalovaného, který poškozeného bil a kopal a poškozený se mohl konstrukce přidržet.“ Z toho je zřejmé, že se soud eventualitou vzniku zranění pádem kamene na hlavu poškozeného zabýval. Odhlédneme-li od toho, že svědci [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], kteří útok obžalovaného sledovali, vyloučili, že by na hlavu poškozeného spadl kámen umístěný na konstrukci, domáhá se stěžovatel vlastně toho, aby ve výroku rozsudku soudu prvního stupně byl v popisu skutku doplněn ještě další mechanismus vzniku zranění poškozeného, tj. pád kamene na hlavu poškozeného, který rovněž zavinil obžalovaný. Proti ostatním mechanismům stěžovatel nijak neprotestuje a lze tedy zopakovat, že obžalovaný poškozeného „opakovaně bil do oblasti hlavy a celého těla a následkem toho bití poškozený upadl hlavou na patník kovového sloupu, o který mu obžalovaný bil hlavou a ještě na zemi do bezbranného poškozeného kopal“. Tvrzení, že obžalovaný byl odsouzen za skutek, který nespáchal, je tedy naprosto nesmyslné.

Obžalovaný nebyl odsouzen za vraždu, tedy za to, že by smrtelný následek způsobit chtěl, ale za ublížení na zdraví podle § 222 odst. 3 bývalého trestního zákona, tedy za to, že smrtelný následek sice nechtěl způsobit, ale ten objektivně vznikl jeho zaviněním z nedbalosti. Z pohledu této právní kvalifikace je pak úplně jedno, zda k nejzávažnějšímu zranění došlo pádem poškozeného na patník kovového sloupu nebo tím, že v důsledku útoku obžalovaného na sebe zvrhnul konstrukci, ze které na něho spadl kámen. Tedy jinými slovy, přidáním dalšího mechanismu způsobení zranění ani odebráním jiného mechanismu nemůže dojít ke změně právní kvalifikace, protože v obou případech je evidentní nedbalostní zavinění obžalovaného na způsobeném následku. Pokud jde o uložený trest, změna mechanismu zranění se na jeho výši nemůže už vůbec odrazit.

Ze všech těchto důvodů neshledal stížností soud stížnost odsouzeného důvodnou a proto ji podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu zamítl.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není stížnost přípustná.

Praha 16. října 2014

JUDr. Jiří Lněnička a
předsedkyně senátu